

Voor de Miricioù-magie blijft niemand immuun

Klassiek

Radio Filharmonisch Orkest, Groot Omroepkoor, solisten olv Jaap van Zweden op 22/2 in Vredenburg Leidsche Rijn. Noord Nederland Orkest, Nelly Miricioù olv Michel Tabachnik op 23/2 in Concertgebouw Amsterdam.

Zo gaaf, perfect en doorleefd een paar weken terug Wag-ners 'Lohengrin' nog klonk, zo rommelig, afgeraffeld en ongeïnteresseerd brachten dezelfde uitvoerenden vrijdagavond Verdi's Requiem.

Hardnekkige hoestbuien verhinderden mij om naar Vredenburg Leidsche Rijn af te reizen, maar de rechtstreekse uitzending via Radio 4 zetten de oren nog dichter en directer op de prestaties van de musici.

Vooruitgeschoven spionnen melden later dat de balans in Vredenburg verre van optimaal was en dat de klank er meer dan eens dichtslibde. De details die in de zaal dus kennelijk verloren gingen, waren via de radio scherp en duidelijk te horen. Het Requiem van Verdi is een verraderlijk werk waarop al meer dan één topdirigent zich heeft stukgebeten. Jaap van Zweden was dus niet de eerste die het werk niet van de grond kreeg. Her en der realiseerde hij mooie details, zoals de hemels klinkende violen in 'Sed signifer sanctus Michael', maar die gingen dan weer meteen verloren door haperende solisten. Sopraan Hasmik Papian, die in deze passage als aartsengel Michael moet komen binnenzweven, miste de boot volledig. Ook elders fraseerde Papian moeizaam en was haar intonatie behoorlijk wankel. In het a cappella 'Requiem aeternam'-gedeelte vergiste ze zich zowaar een hele maat met bijna desastreuze gevolgen.

Nee, Van Zweden had het niet getroffen met zijn solisten, die absoluut geen eenheid vormden; hier gold meer het ieder voor zich, dan het dienende collectief. Gelukkig dat het Groot Omroepkoor het werk als zijn broekzak kent en dat het Radio Filharmonisch Orkest een topensemble is, zodat er nog iets van Verdi

overeind bleef. Maar meer overzicht, visie en stuwende leiding van Van Zweden hadden geen kwaad gekund. Slechts één solist bleef ondanks alles fier overeind en dat was alt Marianne Cornetti. In het 'Liber scriptus' overtuigde zij enorm met prachtige keldernoten uit het borstregister, voorbeeldig gemixt met de hogere registers. Cornetti is bovendien iemand die de zaken waarover zij zingt voelbaar kan maken.

Een dag later was Cornetti in het Concertgebouw aanwezig om daar de nieuwe triomf van haar coach en vriendin Nelly Miricioù mee te maken. Miricioù trad aan met het prima spelende Noord Nederlands Orkest en de hoffelijke en meeslepende dirigent Michel Tabachnik. Na alle vocale en fysieke problemen is veterane Miricioù volledig terug met een stem die jonger en sprankelender dan ooit klinkt. Hier stond geen zangeres op haar retour, maar een diva in de kracht van haar leven.

Als om dat te accentueren begon Miricioù niet zomaar met een eenvoudige inzinger, maar bracht ze direct zwaar geschut in stelling met Verdi's 'Pace'-aria uit 'La forza del destino'. En meteen stond daar de zangeres die weet wat ze kan, die weet wat ze wil. De klik met het publiek, een ander dan haar geliefde matinee-publiek, was er op slag; voor de Miricioù-magie blijft niemand immuun. Elke keer weer bewijst Miricioù dat zingen meer is dan louter volume of een glinsterende hoge c. Haar hele wezen wordt ten dienst gesteld van het personage dat ze vertolkt. Bij haar ligt in een simpele stap voorwaarts al een wereld verschil.

De grote aria's uit 'Robert le diable', 'Manon Lescaut', 'Faust' en 'Don Carlos' stonden als een huis, machtig in stem en persoonlijkheid. In de grote aria van Elisabeth de Valois uit 'Don Carlos' lag in het woord 'France' alle heimwee van de wereld besloten. Dat soort details maakt van Miricioù de unieke zangeres die ze nog altijd is. Het juichende publiek kreeg aria's uit 'La Wally' en 'Tosca' als toegift.

Peter van der Lint